

# Penktadienis. Dievo artumas ligoje

Jėzus yra ligoniuose.  
Pašventinti ligą. Priėmimas.  
Išmokti būti gerais ligoniais.  
Ligonų patepimo sakramentas.  
Šio sakramento vaisiai sieloje.  
Ligonų parengimas jam priimti  
– ypatingas meilės artimui, o  
kartais – teisingumo pareiga.

2025-04-01

*I. Saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo ligonių, įvairiomis ligomis sergančių, vedė juos prie Jėzaus. O jis gydė, ant kiekvieno uždėdamas rankas<sup>1</sup>.*

Ligonių būdavo tiek daug, kad *visas miestas buvo susirinkęs prie durų*<sup>2</sup>. Gabeno ligonius tada, *kai saulė nusileido*<sup>3</sup>. Kodėl ne anksčiau? Be abejo, todėl, kad ta diena buvo šeštadienis. Saulei nusileidus prasidėdavo nauja diena, kai baigdavosi šabo poilsio pareiga, kurios taip ištikimai laikėsi pamaldūs žydai.

Šventojo Luko Evangelija mums paliko šio mielo Kristaus dėmesingumo konstatavimą: *gydė juos, ant kiekvieno uždėdamas rankas*. Jėzus atidžiai susitelkia į kiekvieną iš ligonių ir skiria jiems visą dėmesį, nes kiekvienas žmogus, o ypač kenčiantis, Jam labai svarbus. Kiekvieną žmogų Jėzus visada gerai priima, nes visiems, o ypač labiausiai reikalingiems turi atjaučiančią ir gailestingą širdį.

Jėzaus buvimui mūsų tarpe būdinga tai, kad jis dalyvauja *skelbdamas*

*karalystės Evangeliją ir gydamas visokias ligas bei negalias<sup>4</sup>;minia stebėjosi, matydama nebylius kalbančius, luošius pasveikstančius, raišius tiesiai vaikščiojančius ir akluosius reginčius. Ir garbino žmonės Izraelio Dievą<sup>5</sup>.*

„Šia mesijine veikla Izraelyje, – primena mums Jonas Paulius II, – Kristus be perstojo artėjo prie žmogiškosios kančios pasaulio. Jis vaikščiojo darydamas gera (Apd 10, 38), ir jo veikla pirmiausia palietė tuos, kurie kentėjo ir ieškojo pagalbos. Jis gydė ligonius, guodė nuliūdusius, maitino alkanus, išlaisvindavo žmones iš kurtumo, aklumo, raupsų, velnio ir įvairių fizinių negalių, tris kartus jis grąžino gyvenimą mirusiesiems. Jis buvo jautrus kiekvienai žmogiškajai kančiai, tiek kūno, tiek ir sielos. Kartu jis mokė, ir jo mokymo centre slypi aštuoni palaiminimai, skirti

šiame laikiname gyvenime įvairių kančių bandomiems žmonėms“<sup>6</sup>.

Mes, norintys būti ištikimais Kristaus mokiniais, turime iš Jo išmokti bendrauti su ligoniais ir juos mylėti. Turime prie jų artintis su didele pagarba, švelnumu ir gailestingumu, džiaugdamiesi, kai galime kaip nors jiems pasitarnauti, lankydami juos, sudarydami jiems draugiją, padėdami, kad galėtų laiku priimti sakramentus. Juose ypatingu būdu matome Kristų. „Vaikas. Ligonis. Ar šiuos žodžius rašydamas nejauti pagundos pradėti juos didžiosiomis raidėmis? Juk meilės pripildytai sielai vaikai ir ligoniai yra Jis“<sup>7</sup>. Mūsų gyvenime bus momentų, kai gal sirgsime patys arba sirgs mus supantieji. Tai Dievo lobis, kuriuo turime rūpintis. Viešpats stoja greta mūsų, kad daugiau mylėtume ir mokėtume susitikti su Juo. Bendraujant su kenčiančiais ir sergančiais, tampa tikrove Viešpaties

žodžiai: *kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte*<sup>8</sup>.

---

II. Liga, ištveriamą iš meilės Dievui, yra pašventinimo, apaštalavimo priemonė; tai puikus būdas dalyvauti atperkančiame Viešpaties Kryžiuje.

Fizinis skausmas, kuris daugybę kartų lydi žmogaus gyvenimą, gali būti priemonė, kuria Dievas naudojasi tam, kad apvalytų kaltes ir netobulumus, lavintų ir sustiprintų dorybes, ir ypatinga proga mums jungtis prie kančių Kristaus, kuris, būdamas nekaltas, prisiėmė sau bausmę, kurios nusipelnė mūsų nuodėmės<sup>9</sup>.

Ypač sirgdami turime būti arti Kristaus. „Sakyk, drauge, – paklausė Mylimasis, – ar turėsi kantrybės, jei padvigubinsiu tavo negalias? Taip, –

atsakė draugas, – su sąlyga, jeigu padvigubinsi mano meilę“<sup>10</sup>. Kuo skausmingesnė liga, tuo daugiau mums reikia turėti meilės. Taip pat gausime daugiau Dievo malonių. Ligos – labai ypatingos progos, kurias Viešpats leidžia, kad kartu su Juo dalyvautume Atpirkime ir kad apvalytų mus nuo pėdsakų, kurias sieloje palikę mūsų nuodėmės.

Jei ateina liga, turime išmokti būti gerais ligoniais. Pirmiausia priimdami ligą. „Kantrybė įpareigoja norėti sirgti taip, kaip Dievas nori, ta liga, kurią Dievas leidžia, tarp žmonių, kurie Jo valia yra su mumis, ir su nepatogumais, kuriuos patiriame Jo valia, ir tai universali kantrybės taisyklė“<sup>11</sup>.

Turime prašyti Viešpaties pagalbos, kad neštume ligą ir su žmogiška elegancija, stengdamiesi nesiskųsti, paklusdami gydytojui. Nes „kai sergame, kartais būname

nepakenčiami: *niekas į mane nekreipia dėmesio, niekas apie mane negalvoja, nesirūpina manimi taip, kaip aš to nusipelniau, niekas manęs nesupranta...* Velnias visada tyko, puola mus iš visų pusių; o užklupus ligai, sukelia būseną, panašią į psichozę, kuri atitolina nuo Dievo, apkartina viską aplinkui arba sunaikina nuopelnų lobį, įgytą visų sielų labui, kai kančią išgyvename su antgamtiniu optimizmu, kai ją pamilstame! Taigi, jei Dievo valia mums būtų suduotas išbandymo smūgis, priimkite jį kaip ženklą, jog Jis mus laiko subrendusiais, kad glaudžiau suvienytų mus su savo atperkančiuoju Kryžiumi“<sup>12</sup>.

Tas, kuris kenčia vienybėje su Viešpačiu, savo kentėjimais *papildo* tai, ko dar trūksta Kristaus vargams<sup>13</sup>. „Kristaus kentėjimai sukūrė pasaulio atpirkimo gėrį. Šis gėris savaime yra neišsemiamas ir begalinis. Nė vienas žmogus nieko

negali prie jo pridėti. Bet sykiu Bažnyčios kaip savo kūno slėpinyje Kristus tam tikra prasme savo atperkamąjį kentėjimą atvėrė kiekvienam žmogaus kentėjimui“<sup>14</sup>.

Su Kristumi pilnutinę prasmę turi skausmas ir liga. Padaryk, Viešpatie, kad tavo tikintieji per savo gyvenimo kentėjimus dalyvautų tavo Kančioje, kad juose pasireikštų tavo Išganymo vaisiai<sup>15</sup>.

.....

III. Tarp apaštalams pavestų užduočių išsiskiria įpareigojimas skelbti Dievo karalystę ir gydyti ligonius. *Sukvietęs Dvylika, Jėzus suteikė jiems galią ir valdžią visiems demonams tramdyti ir ligoms gydyti... Taigi išėję jie traukė per aplinkinius kaimus, visur skelbdami gerąją naujieną bei gydydami*<sup>16</sup>. Mokiniam po Prisikėlimo pavestose užduotyje



yra šis pažadas: *Kurie įtikės,... jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks*<sup>17</sup>.

Šį pavedimą mokiniai vykdė sekdami Mokytojo pavyzdžiu. Naujojo Testamento *Apaštalų darbuose* ir *Laiškuose* aprašomas ir išgiriamas rūpinimasis ligoniais tarp pirmųjų krikščionių. Ligonijų patepimo sakramentas, įsteigtas Jėzaus Kristaus ir Apaštalo Jokūbo paskelbtas *Laiške*<sup>18</sup>, veiksmingai priartina Viešpaties rūpestį visais, kurie rimtai serga. „Kunigo buvimas prie ligonio – tai Kristaus artumo ženklas, ne tik todėl, kad jis yra Patepimo, Atgailos ir Eucharistijos vykdytojas, bet ir todėl, kad yra ypatingas Kristaus ramybės ir paguodos tarnas“<sup>19</sup>.

Liga, kuri įžengė į pasaulį dėl nuodėmės, taip pat yra nugalėta Kristaus, nes gali virsti kur kas didesniu gėriu nei fizinė sveikata. Su Ligonijų patepimu gaunami

nesuskaičiuojami turtai, kuriuos Viešpats skyrė sunkiai ligai sušventinti. Pirmas šio sakramento poveikis – didinti sieloje šventinančią malonę; todėl prieš ją gaunant pravartu išpažinti nuodėmes. Nežiūrint to, jei nebūtų malonės būsenoje ir būtų neįmanoma atlikti išpažintį (pavyzdžiui, žmogus patyrė avariją ir yra be sąmonės), šis šventas Patepimas taip pat pašalina mirtiną nuodėmę: pakanka, kad ligonis padarytų ar anksčiau būtų padaręs kad ir netobulą atgailos aktą.

Be to, kad teikia malonę, jis išvalo ir nuodėmės pėdsakus sieloje, teikia ypatingą malonę įveikti pagundoms, kurios gali kilti šioje situacijoje, ir suteikia kūno sveikatą, jei ji naudinga išganymui<sup>20</sup>. Taip siela pasirengia įžengti į Dangų. Patepimas ligoniui dažnai suteikia didelę ramybę ir romų džiaugsmą,

kai pagalvoja, jog jau yra labai arti savo Tėvo Dievo.

Mūsų Motina Bažnyčia rekomenduoja, kad ligoniai ir pagyvenę žmonės priimtų šį sakramentą tinkamu metu, dėl klaidingų gailestingumo, užuojautos ir kitų priežasčių neatidėliojant jo teikimo paskutiniams gyvenimo čia, žemėje, tarpsniams. Būtų gaila, jei žmonės, kurie būtų galėję gauti Patepimą, mirtų be jo dėl giminių bei draugų nežinojimo, atsainumo ar blogai suprastos meilės. Ligonijų parengimas jam priimti – ypatingas meilės artimui, o kartais ir teisingumo dorybės patvirtinimas.

Mūsų Motina Švenčiausioji Mergelė Marija – visada labai arti. „Nedera manyti, kad Marijos artumas ir jos motiniška pagalba šiomis (sunkios ligos) akimirkomis yra antraeilis dalykas ir tiesiog lygiagretus Patepimo sakramentui. Veikiau tai

artumas ir pagalba, kurie įsikūnija ir perduodami paties Patepimo dėka“<sup>21</sup>.

Dabar gyvename Gavėnią. Ypač šiuo liturginiu laiku atmerkime akis mus supančiam skausmui. Kristus nori per savo Kančią dalyvauti šiame skausme, mūsų ar kito žmogaus ligoje, ir suteikti jam atperkamąją svarbą.

.....

1 Lk 4. 40.

2 Mk 1, 33.

3 Mt 1, 32.

4 Mt 9, 35.

5 Mt 15, 31.

6 Šv. Jonas Paulius II, Apašt. laiškas Salvifici doloris, 1984 m. vasario 11 d., 16.

7 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 419.

8 Mt 25, 40.

9 Plg. 1 Jn 4, 10.

10 R. Llull, *Libro del Amigo y del Amado*, 8.

11 Šv. Pranciškus Salezietis,  
Išganymo kelias, III, 3.

12 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*,  
124.

13 Plg. Kol 1, 24.

14 Šv. Jonas Paulius II, op. cit., 24.

15 Valandų liturgija. Rytmetinė. 4-  
osios gavėnios savaitės penktadienis.

16 Lk 9, 1–6.

17 Mk 16, 18.

18 Jok 5, 14–15.

19 Ligonijų patepimo apeigynas, 6.

20 Plg. Trento Susirinkimas, Dz 909;  
Ligonių patepimo apeigynas, 6.

21 A. Bandera, La Virgen María y los  
Sacramentos, Rialp, Madridas, 1978,  
p. 184.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
lt-lt/article/penktadienis-dievo-artumas-  
ligoje/](https://opusdei.org/lt-lt/article/penktadienis-dievo-artumas-ligoje/) (2025-04-05)